

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Armex Global, a.s. IČ: 27319237,
se sídlem Biskupský dvůr 2095/8, Nové Město, Praha,
zastoupeného advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. 40477/19/5100-41456-702154,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce jako daňový subjekt dne 25. 1. 2012 podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011, ve kterém vykázal nadměrný odpočet ve výši 2 023 339 Kč.
2. Z důvodů pochybností o údajích uvedených v předmětném daňovém přiznání vydal tehdejší místně příslušný správce daně, Finanční úřad v Děčíně, dne 15. 2. 2012 výzvu k odstranění pochybností podle ust. § 89 daňového řádu. Tento správce daně po zhodnocení důkazních prostředků získaných v rámci postupu k odstranění pochybností dospěl k závěru, že nárok na odpočet nebyl v plné výši prokázán a dne 18. 7. 2012 vydal platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 č. j. 154134/12/178913506811, kterým žalobci vyměřil vlastní daňovou povinnost ve výši 9 375 Kč.
3. Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, č. j. 15667/13/5000-14301-708995, tento platební výměr změnil na částku nadměrného odpočtu 2 023 339 Kč, tedy na částku vykázanou odvolatelem v daňovém přiznání, přičemž důvodem změny napadeného platebního výměru byla skutečnost, že žalobce na základě důkazních prostředků předložených v rámci odvolacího řízení prokázal oprávněnost nároku na odpočet daně. Předmětný nadměrný odpočet byl vrácen dne 26. 6. 2013.
4. Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále také jen „městský soud“) ze dne 13. 9. 2016 č. j. 6 A 221/2013-53, bylo správci daně uloženo zaevidovat na osobní daňový účet žalobce úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 daňového řádu požadovaný za zdržování nadměrného odpočtu za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011, a to za období od 1. 4. 2012 do 25. 6. 2013.
5. Na základě uvedeného rozsudku vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) dne 14. 10. 2016 rozhodnutí o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně č. j. 7438434/16/2001-52525-108460, kterým přiznal úrok ve výši 360 781 Kč (dále jen „rozhodnutí o výši úroku“).
6. Dne 19. 10. 2016 podal žalobce žádost o úrok (dále jen „žádost o úrok“), v níž požaduje úrok z pozdě předepsaného úroku dle ust. § 254 daňového řádu za období od 1. 7. 2013 (kdy mu měl být nárok ze zákona předepsán na osobní daňový účet) do 14. 10. 2016 (kdy mu byl úrok předepsán).
7. O této žádosti rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8178411/16/2001-52525-108460, proti němuž se žalobce dne 8. 12. 2016 odvolal (dále jen „odvoláním napadené rozhodnutí“). O odvolání bylo Odvolacím finančním ředitelstvím (dále jen „žalovaný“) rozhodnuto rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017, č. j. 25993/17/5100-41458-710158, kterým bylo změněno rozhodnutí správce daně tak, že se žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně nepřiznává.

8. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2018, č. j. 11 Af 30/2017-31, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení s tím, že žalobci náleží úrok z částky přiznané rozhodnutím o výši úroku.
9. Žalovaný v novém odvolacím řízení zjistil, že ke kasační stížnosti podané správcem daně byl rozsudek městského soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 A 221/2013-53 (viz bod 4) zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 1 Afs 265/2016-33, a věc byla vrácena k novému rozhodnutí. Městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu následně rozsudkem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 6 A 221/2013-100, žalobu zamítl, když uzavřel, že žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně nenáleží a tudíž nepředepsání tohoto úroku není nezákonným zásahem. (V pořadí druhý rozsudek městského soudu pak byl potvrzen a kasační stížnost žalobce byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Afs 391/2017-24. Konečně dne 13. 11. 2018 byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu II. ÚS 1292/18 i ústavní stížnost odvolatele. Rozsudek městského soudu ze dne 19. 9. 2017 nabyl právní moci dne 12. 2. 2018).
10. Žalovaný vycházejí z toho, že zanikl právní titul, na základě něhož byla jistina, z níž je žalobcem požadován úrok, přiznána a předepsána na osobní daňový účet zanikla, uzavřel, že je pokračování v odvolacím řízení bezpředmětné. Proto odvolací řízení v souladu s ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobce v podané žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného o zastavení odvolacího řízení je nezákonné.
12. Jak uvedl, předmětem řízení byla žádost žalobce o přiznání úroku z částky 360 781 Kč opožděně mu přiznané rozhodnutím správce daně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 7438434/16/2001-52525-108460. Ve zrušujícím rozsudku v bodě 39. městský soud uložil žalovanému žalobcem požadovaný úrok přiznat.
13. V napadeném rozhodnutí žalovaný tvrdí, že se městský soud zmýlil, když vyšel z mylného předpokladu, že žalobce se domohl přiznání částky 360 781 Kč úspěšnou žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) (bod 31 rozsudku).
14. Žalobce namítl, že žalovaný mohl proti zrušujícímu rozsudku brojit kasační stížností a v ní namítat jeho vadnost. Pokud žalovaný této možnosti nevyužil, pak je zrušujícím rozsudkem vázán, i kdyby byl věcně nesprávný.
15. Pokud se rozhodnutí správce daně č. j. 7438434/16/2001-52525-108460, později ukázalo částečně nezákonným v důsledku rozsudku městského soudu ze dne 19. 9. 2017, č. j. 6A 221/2013 – 100, správce daně mohl dát podnět k jeho přezkoumání podle § 121 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). To se ale nestalo, a proto je toto rozhodnutí stále pravomocné a vykonatelné. Proto mohl městský soud ve zrušujícím rozsudku žalovaného zavázat právním názorem, podle něž je žalovaný povinen žalobci poskytnout úrok z částky 360 781 Kč.

16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce opíral svůj nárok na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznaný rozhodnutím správce daně, které se stalo dle § 124a daňového řádu ex lege neúčinným ke dni právní moci nového rozhodnutí městského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta. Takové rozhodnutí tak již nebylo sto vyvolat zamýšlené právní účinky navenek, tj. žalobce se již nemohl domáhat původně přiznaného úroku z neoprávněného jednání správce daně a současně správce daně již neměl tento úrok povinnost evidovat. Byl-li nárok žalobce navázán na jiný, ale v době rozhodování o nároku již zaniklý nárok, musel k tomu žalovaný přihlídnout bez ohledu na závazný právní názor soudu, jímž byl dle § 78 odst. 5 s.r.s. vázán. Vyjádřeno matematicky by úrok z úroku ve výši „nula“ činil opět „nula“ bez ohledu na období, za které by měl být přiznán a předepsán. Další řízení o nároku žalobce by tedy bylo bezpředmětné a proto žalovaný v souladu se zákonem řízení dle ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil.
17. Vázanost právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku není bezmezná a absolutní. Žalovaný v této souvislosti poukázal na právní závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, bod 47. Vázanost právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozhodnutí má interpretativní povahu a je předmětem jak hodnocení správního orgánu, tak i případně možného soudního přezkumu. V tomto případě žalovaný při svém rozhodování přihlédl ke skutkovému stavu, který nebyl městskému soudu v době rozhodování znám, přičemž tato skutečnost měla podstatný vliv na rozhodnutí žalovaného, který právní názor soudu neuplatnil.
18. Podat kasační stížnost je právem žalovaného, pokud žalovaný kasační stížnost nepodal, byl primárně povinen o nároku opětovně rozhodnout v intencích zrušujícího rozsudku. Městský soud rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6A 221/2013-53, uložil správci daně zaevidovat na osobní daňový účet žalobce úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu požadovaný žalobcem za zadržování nadměrného odpočtu za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011, a to za období od 1. 4. 2012 do 25. 6. 2013. Na základě tohoto rozsudku vydal správce daně dne 14. 10. 2016 rozhodnutí o výši úroku, kterým přiznal žalobci úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu v celkové výši 360 781 Kč. Přitom z výroku tohoto rozhodnutí nepochybně vyplývá, že tento úrok byl žalobci přiznán v důsledku tohoto rozhodnutí soudu, když předtím správce daně na osobní daňový účet žalobce žádný úrok nepředepsal.
19. Avšak, jak žalovaný dále uvedl, ve světle a v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 1 Afs 265/2016-33, (viz body 26 až 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu), neměl žalobce nárok na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu ani z částky nadměrného odpočtu, ani z částky uhrazené daňové povinnosti. Městský soud pak vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl, že úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu není správce daně povinen přiznat vůbec a obdobím, za jaké by žalobci měl úrok náležet, se proto nezabýval. Samotné rozhodnutí správce daně o výši úroku tak pozbylo účinnosti jako celek dnem právní moci rozsudku městského soudu ze dne 19. 9. 2017, jímž byla žaloba zamítnuta. Žalobcem dovozovaná částečná nezákonnost rozhodnutí je tudíž nesprávná.
20. Rozhodnutí správce daně o výši úroku se okamžikem nabytí právní moci rozsudku městského soudu ze dne 19. 9. 2017 stalo neúčinným, a to ex lege. Nezákonnost rozhodnutí tudíž nemusela být shledána za využití dozorčího prostředku – v přezkumném řízení. Důvodem je skutečnost, že od okamžiku neúčinnosti rozhodnutí již toto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí nebylo sto vyvolat zamýšlené účinky navenek, resp. žalobci již nesvědčí původně přiznaný úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu a žalobce se tak nemůže tohoto úroku dovolávat.

21. Podle § 124a daňového řádu platí, že dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve které dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. V daném případě byly všechny relevantní skutečnosti naplněny, a proto je nutné na rozhodnutí o výši úroku pohlížet jako na neúčinné se všemi s tím spojenými důsledky.
22. Neúčinnost správního rozhodnutí má za následek, že správní rozhodnutí již nevyvolává původně zamýšlené právní účinky navenek. Je to skutečnost, ke které musí být přihlédnuto bez ohledu na závazný právní názor soudu v související věci. V případě žalobce tento ztratil v důsledku neúčinnosti rozhodnutí o výši úroku na správcem daně přiznaný úrok nárok. A je-li výše požadovaného úroku z úroku přímo vázána na tento úrok, pak je nezbytné k této skutečnosti přihlédnout. Ztratil-li žalobce nárok na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu, nemůže mu být přiznán ani úrok z tohoto úroku z důvodu jeho pozdního předepsání na osobní daňový účet a je tudíž bezpředmětné o něm a jeho výši meritorně rozhodovat. Žalovaný tak v žádném případě nenahrazoval z pohledu žalobce svou nečinnost v podobě nepodání kasační stížnosti umělým zastavením řízení. Naopak postupoval zcela v souladu se zákonem.

III.

Posouzení žaloby

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Mezi účastníky nebylo sporu o skutkovém stavu.
25. Městský soud tedy vyšel ze zjištění, že Finanční úřad v Děčíně platebním výměrem ze dne 18. 7. 2012, č. j. 154134/12/178913506811, neuznal nárok žalobce na odpočet DPH a vyměřil žalobci vlastní daňovou povinnost ve výši 9 375 Kč. Odvolací orgán rozhodnutím č. j. 15667/13/5000-14301-708995 ze dne 13. 6. 2013 tento platební výměr změnil na částku nadměrného odpočtu 2 023 339 Kč, který byl žalobci vrácen dne 26. 6. 2013.
26. Žalobce vyzval správce daně k předepsání úroku z neoprávněného jednání podle § 254 daňového řádu za období 1. 4. 2012 do 25. 6. 2013. Jelikož se tak správce daně (a to ani po návrhu na odstranění nečinnosti) neučinil, domáhal se žalobce podanou žalobou ochrany před nezákonným zásahem.
27. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016 č. j. 6 A 221/2013-53, bylo správcem daně uloženo zaevidovat na osobní daňový účet žalobce úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 daňového řádu požadovaný za zadržování nadměrného odpočtu za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011, a to za období od 1. 4. 2012 do 25. 6. 2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Správce daně rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016, č. j. 7438434/16/2001-52525-108460, rozhodl o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně 360 781 Kč, který byl žalobci připsán na jeho osobní účet.
29. Dne 19. 10. 2016 podal žalobce žádost o úrok z pozdě předepsaného úroku dle ust. § 254 daňového řádu za období od 1. 7. 2013 do 14. 10. 2016.
30. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8178411/16/2001-52525-108460, správce daně úrok z vratitelného přeplatku nepřiznal.
31. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017, č. j. 25993/17/5100-41458-710158, změnil rozhodnutí správce daně tak, že se žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně nepřiznává.
32. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2018, č. j. 11 Af 30/2017-31, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení s tím, že žalobci náleží úrok z částky přiznané rozhodnutím o výši úroku.
33. Rozsudek městského soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 A 221/2013-53, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 1 Afs 265/2016-33, a věc byla vrácena k novému rozhodnutí. Městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu následně rozsudkem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 6 A 221/2013-100, žalobu zamítl, když uzavřel, že žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně nenáleží a tudíž nepředepsání tohoto úroku není nezákonným zásahem.
34. Následně žalobce napadeným rozhodnutím zastavil řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8178411/16/2001-52525-108460.
35. Podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, *správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže řízení se stalo bezpředmětným.*
36. V posuzované věci jde o to, zda správce daně, resp. žalovaný, byl povinen meritorně rozhodnout o žádosti žalobce o přiznání úroku z částky přiznané rozhodnutím o úroku a to v souladu se závazným právním názorem vysloveným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2018, č. j. 11 Af 30/2017-31, nebo zda v důsledku zamítnutí žaloby o povinnosti správce daně zaevidovat na osobní daňový účet žalobce úrok z neoprávněného jednání správce daně, tato povinnost dána není, neboť řízení o úrok z částky přiznaného úroku se stalo bezpředmětným.
37. Správce daně zastaví řízení tehdy, jestliže se podání, kterým bylo řízení zahájeno, stalo bezpředmětným. Každé řízení totiž musí mít svůj předmět, odpadne-li, není tím dán ani důvod k jeho dalšímu konání. Nejvyšší správní soud se k věci příležitostně vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 – 294, (byť se týká předchozí právní úpravy tj. zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) v němž uvedl: „[p]ojem „*důvod řízení*“ je úzce spjat s účelem daňového řízení, kterým je, zjednodušeně řečeno, *správné zjištění a stanovení daně a následně vymáhání jejího plnění. Pokud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daně zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Taková situace nastala i v nyní posuzovaném případě a lze dát za pravdu stěžovateli, že pravomocným zrušením platebních výměrů odpadl důvod pokračovat v daňovém řízení. [26] K zastavení daňového řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu je nutné přistoupit po jeho zahájení vždy poté, dojde-li k odpadnutí důvodu řízení, a to v jakékoli jeho fázi. V daném případě došlo k odpadnutí důvodu řízení ve fázi po podání odvolání. O zastavení*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řízení podle uvedeného ustanovení tedy měl rozhodnout správce daně, případně žalovaný jakožto odvolací orgán, právě na základě ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu“.

38. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 11 Af 22/2013 – 80, je pak uvedeno: „[p]ojem „podání se stalo bezpředmětným“, ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, je nutno vyložit tak, že o takovém podání již nelze rozhodnout ve věci samé, nelze posoudit, zda z věcného hlediska bylo důvodným či nikoli. Za takový případ je nutno považovat i situaci, kdy odpadl důvod řízení proto, že zde není rozhodnutí, které by mohlo být k odvolání přezkoumáno, a přezkoumáno nemůže být, protože bylo pravomocně zrušeno“.
39. Rozsudkem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 6 A 221/2013-100, městský soud zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Jak se z odůvodnění rozsudku podává, daňový subjekt (žalobce) v důsledku nesplnění povinnosti tvrdit a dokázat oprávněnost odpočtu neunesl v prvním stupni své důkazní břemeno. Z toho důvodu prvostupňový správce daně v souladu se zákonem, když vydal rozhodnutí (dodatečný platební výměr) v neprospěch žalobce. Žalobce podle názoru soudu až po předložení nových dokladů unesl své důkazní břemeno, avšak až v odvolacím řízení, a proto odvolací orgán rozhodnutí správce daně změnil ve prospěch žalobce. Ke změně prvostupňového rozhodnutí tak nedošlo proto, že by toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. V daném případě se nejednalo o neoprávněné jednání správce daně ve smyslu ustanovení § 254 daňového řádu. Z uvedeného vyplývá, že žalobci nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně nikdy nevznikl.
40. Co se pak týče rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 11 Af 30/2017-31, zde městský soud vyhověl žalobě s tím, že: „[n]a projednávaný případ nelze mechanicky aplikovat judikaturu a doktrínu, která se týká otázky brání úroků z úroků. Žalobce pouze žádal, aby mu byl přiznán úrok z jedné konkrétní jistiny daňového přeplatku, s jehož vydáním správce daně nezákonně prodléval po dobu přibližně patnácti měsíců. Ve shodě s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem není pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce podstatné, že titulem pro vznik této jistiny byl (první) úrok. Ustanovení § 254 daňového řádu stanoví – z hlediska svého účelu – úrok z prodlení, pokud prodlení nastane na straně správce daně. Není pochyb, že v posuzovaném případě správce daně neoprávněně prodléval se zaplacením prvního úroku. Potom však daňový subjekt musí mít nárok na (druhý) úrok, jenž je do určité míry paušalizovanou náhradou škody, kterou kvůli prodlení správce daně daňový subjekt utrpěl. Přiznání úroku podle § 254 daňového řádu má tedy svůj nepopiratelný ekonomický účel: nahradit daňovému subjektu „cenu peněz“, s nimiž nemohl disponovat.“
41. Z citovaného odůvodnění vyplývá, že nárok žalobce na úrok za období od 1. 7. 2013 do 14. 10. 2016, se bezprostředně odvíjí od úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši 360 781 Kč, o němž bylo rozhodnuto citovaným rozsudkem městského soudu ze dne 19. 9. 2017, č. j. 6 A 221/2013-100, tak, že žalobci nárok na jeho přiznání nevznikl.
42. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nemohl vyhovět odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8178411/16/2001-52525-108460, nemohl však toto odvolání ani zamítnout, neboť žalobce od počátku neměl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně, tento nárok nikdy nevznikl, a tedy orgány správy daní nebyly v prodlení a žalobci nevznikl nárok ani na úrok z opožděně přiznaného úroku.
43. Předmět řízení tedy vydáním v pořadí druhého rozsudku ve věci sp. zn. 6 A 221/2013 odpadl a napadené rozhodnutí je proto správné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

44. Na tom nic nemění ani zásada vázanosti správního orgánu právním názorem vysloveným správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí. Bez ohledu na to, zda žalovaný využil práva na podání opravného prostředku, nemohl být žalobci přiznán úrok z „jistiny“ na jejíž zaplacení mu nárok nevznikl.
45. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 1 Afs 89/2006-79, na nějž žalobce odkazuje, byl vydán v natolik skutkově odlišné věci, že nelze závěry Nejvyššího správního soudu z tohoto rozsudku aplikovat na zde přezkoumávanou věc.
46. Judikatura připouští prolomení této zásady na základě nově zjištěného nebo doplněného skutkového stavu, popř. při změně právního stavu změnou zákona, na základě kterého původně rozhodoval správní orgán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, čj. 2 Ads 16/2003-56, nebo ze dne 31. 8. 2004, čj. 5 Afs 28/2003-69 nebo ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7Afs 178/2005-109).
47. V projednávané věci došlo ke změně právního názoru, jímž byl původně správní orgán – správce daně vázán. Není porušením principu vázanosti vysloveným právním názorem, pokud žalovaný podanému odvolání nevyhověl a řízení zastavil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
49. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 6. dubna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu